

в Константинопол? Началник на личната му конна стража! Жилище в двореца! Плата от 2000 /?/ сестерции годишно! Защо?

Винитар се намръщи. Поглади обраслата си с гъсти сиви косми страна, загледа се в думчалите пламъци и изведнъж дигна чело: Очите му се впиха в тия на ромеца.

- Не искам милостиня от император Теодосий, приятеля на готите!

Константин леко ~~шмикаше~~ и незабележимо сви уста. Не преглътна обидата.

- Не е ли императорът приятел на готите, кние?

- Не.

- Възможно ли е да твърдиш това? Шегуваш ли се? Защо не го смяташ за приятел?

- Ти знаеш. Много по-добре от мене знаеш защо.

И Винитар стана бавно и надхемно.

- Вие ни казвате.

Константин Брана /?/ също стана. След това се засми и отново седна.

- Нека се разберем, Винитар! Какви какво искаш?

- Да изпълните точките от договора ни от 376 година. Ние ви подадохме ръка като съюзници и федерати, а вие ни направихте свои калки слуги. А когато не се покоряваме на заповедите ви - хвърляте ни в тъмница, убивате ни, преследвате ни...

Патрицият съвсем се убихна:

- А вие се събирате на дружини на гори и планини, борите се против властта на божествения Август и се надявате да завземете властта в Константинопол! На какво се надяваш? Всичките ти приятели вече приеха подадената ръка на милостивия василевс и са патрици и генерали на империята. Ти сам, какво можеш да сториш? Оня ден обградиха и унижиха последната ви дружина разбойници в планините на... А главата на бунтовника Виталиан, на предателя, на изменника... набучиха на кол!

Направо патрицият се мъчеше да долови някакво външение по невязкутимото лице на Винитар. Не промени нито бол, нито възраст.

А как лудо беше сърцето му - сякаш щеше да се пръсне. Главата му набучена на кол! Значи всичко бе загубено. Вече никаква надежда. От никъде...

Константин почака малко и тихо попита:

- Какво мислиш да правиш сега? Императорът ще те направи велик доместик и консул!

Винитар бавно идваше на себе си от страшния удар. Устните му се раздвihnаха и някакъв чужд човек, някакъв чужд глас предъхна